

ב שבוע שעבר ביקשו ראשי הממשלה, מנחם בגין, וסגן שר הביטחון, מרדכי ציפורי, מהמימשל הצבאי בחברון לדאוג לכך שהמתנחלים יהיו לא ישאו נשק ולא ינסו להשליט סדר בעיר, תעודותיהו של תושבים ערביים ולא יפרצו לבתיהם. זאת היתה לשון ההודעה שיצאה מן הממשלה. ראשי הממשלה וסגן שר הביטחון לא תבעו, לא דרשו ולא הורו, על פי הודעתם שלהם, לדאוג לשמירת החוק בחברון. הם ביקשו, המימשל הצבאי, על-פי הודעה זו, לא "נתבקש" להפסיק מייד את ההתגרויות ולהעמיד את המתנחלים לדין. הוא רק נתבקש "לדאוג" לכך.

אך המושל הצבאי של חברון מכחיש. סגן שר הביטחון ביקר בחברון אחרי

האיש מימין הוא המושל הצבאי הדרשי - אך המציאות בחברון היא שונה לגמרי: לובשי המדים דוקדים לפי חלילו של משה לווינגר

שהתפרסמה הידיעה על "הבקשה" המורה, ופגש את המושל הצבאי. זה האחרון טוען כי שום בקשה מסוג זה לא הועברה אליו. ראשי הממשלה, סגן שר ומושל צבאי אינם "מבקשים" לעשות דבר זה או אחר, או להימנע מעשייתו. מאזרחים הנתונים ל"מרותם" אם ראשי הממשלה, שר הביטחון והמושל הצבאי מבקשים משהו ממתנחלי חברון, פירוש הדבר שהם מודים בכך שמתנחלים אלה כבר אינם נתונים למרותם. אי אפשר להורות להם לעשות משהו או להימנע מעשייתו. אפשר רק לבקש מהם. לשון ההודעה שהוציאה הממשלה מהווה גושפנקה רישמית למצב האמיתי השורר עתה בעיר חברון.

משה לווינגר

בקדום נתנה הממשלה אישור לכך שהפרת-חוק ומעשה רמייה — כשהם נעשים על-ידי האנשים המתאימים — הופכים עובדה פוליטית לגיטימית, ואף מעשה "פטריוטי" ו"חלוצי".

או היו עדיין המתנחלים חלק מן המימשל הצבאי. הם התגוררו בהצדו. ניתנו להם כלי-נשק, והם ערכו "סיוורים" ממונעים ורגליים בעיר. מדי פעם התפרעו בשוק של חברון, כדי להרגיל את התושבים הערביים למה שקרב ובא.

בעיטות ויריקות

לחיילי צה"ל

ב שדב השני של ההשתלטות, כבר העמידו המתנחלים את המימשל ה-

כלי הנשק של משה לווינגר הם מקדחים חשמליים; ילדים משתינים, זורקי אבנים ומכי תלמידות בית ספר כשהמטרה: גירוש הערבים מחברון

צבאי וצה"ל על מקומם. הממשלה קיבלה את ההחלטה על בניית קריית-ארבע. הופקעו האדמות המתאימות — רובן ממיש-פחת ג'עברי, ופועלים ערביים בנו את הקריה, אך המתנחלים לא המתינו עד שהדירות תימסרנה להם כחוק. הם פלשו לדירות ברגע שניתן היה להתגורר בהן. המימשל הצבאי ניסה להפגין עצמאות, ושיגר את חיילי צה"ל לפנות את הפול-שים. החיילים ספגו חבטות, בעיטות וירי קול לרוב מן המתנחלים, והסתלקו בבושת-פנים.

אחרי שבשלב הקודם קבע הרב לווינגר עובדה ראשונה — נוכחות של מתנחלים בחברון — נקבעה בשלב השני עוד עובדה: המתנחלים כבר אינם חלק מהמימשל

מתנחלים צבאיים

הצבאי. מדינת קריית-ארבע העצמאית הוקמה על חורבות החוק. מעתה התחילו המתנחלים לטשים עיניהם לעבר העיר חברון עצמה. היעד הראשון היה מערת המכפלה. על-פי הסכם שנחתם ב-1968 בין שר הביטחון דאז, משה דיין, ובין השי"ת חילמי מוחתסב, יור"ר המועצה האיסלאמית בירושלים, נקבעו זמני הביקור וזמני התפילה במערה. אך את המתנחלים לא עניין ההסכם הזה. הם התחילו לחלל את בית-התפילה המוסרי למי, וכרגיל, התחילה הפרשה במעשי רמייה.

המתנחלים הגניבו למערה בקבוקי יין מתחת לטליתות. הכנסת יין לבית-התפילה מוסלמי, דומה בדיוק להכנסת בשרי-חזיר לבית-כנסת יהודי. המתנחלים התחילו לערוך במקום טכסי בר-מיצווה וחתונות. נכנסו למערה גם בימי שישי — הכל בניגוד להסכמים החתומים. כל מה שיכלו מוסדות הדת המוסלמיים לעשות היה לשגר מיכתבי-מחאה למימשל. זה קיבל את

התנגדות קלושים לביצוע התוכנית. הפך משתף-פעולה ומבצע. רק לעיתים-רחוקות הוא מנסה להעמיד פנים כאילו אינו פועל במישרין בשליחותו של לווינגר. התהליך שבו התחילה השתלטותו של לווינגר על חברון, ראשיתו בערב פסח 1968, תוך ניצול רגשות דתיים, מעשי הונאה והפרת-חוק, "התארחו" כמה מתנחלים, ובראשם הרב, במלון פארק, השייך למישפחת קוואסמה. מישפחתו של ראש העיר שגורש. המתנחלים טענו כי הכוונה היא ל"שהות זמנית". אך, "השהות הזמנית" במלון פארק הפכה "שהות זמנית" בבניין המימשל הצבאי בחברון, שם הוקצו למתנחלים כמה חדרים. כאשר התלוננו המתנחלים שצר להם המקום, נבנו למענם שני מיבנים דו-קומתיים בירכתי חצר המימשל.

ככך הפכה נוכחותם של המתנחלים בחברון לעובדה. היתה להם תמיכה בממשל שלה — בראש התומכים עמד השר יגאל אלון — אך הם היו עדיין בני-חסותו של המימשל הצבאי. הרבה לפני ההתנחלות

מל בשקט לעבר כתב העולם הזה ונעלם כפתח בית-הרסה. המושל האמיתי של חברון אינו קציני-הצבא שנתמנה לכך מטעם השילטון. הר מושל האמיתי הוא הרב משה לווינגר. התהליך שהוביל להפיכת המימשל הצבאי לזרוע מבצעת של הרב לווינגר ואנשיו, חברי גוש-אמונים ותנועת כך של הרב כהנא, היה ארוך ואיטי, אך עתה כבר אין ספק בתוצאותיו.

הרב משה לווינגר מבקש להשיג דבר פשוט: פינוי חברון מתושביה הערבים. יש לו סבלנות רבה, והוא מאמין גדול בשיטת "דונם ועוד דונם", "עו ועוד עו". כל האמצעים כשרים למטרה הקדושה: הפרת חוק, רמייה והונאה, מעשי אלימות והשפלה, שימוש ציני בנשים ובילדים, שיסוי כלבים, הריסת בתים — כל דבר שידחוק את רגלי הערבים מעוד בית, מעוד רחוב. עד שהעיר תהפוך ל"ערב ריין" — נקיה מערבים. המימשל הצבאי, שפעם נהג לגלות סימני

הרב משה לווינגר שולט בעיר. המימשל הצבאי הוא עושה דברו.

"דונם"

ועוד דונם"

ח וצפון, תסתלק מפה, איך אתה מעז לצלם אדם בביתו! צעק הרב. הוא מתקרב בצעדים מהירים, ואומר לצלמת העולם הזה: "מגיע לך שאשבור את המצלמה שלך!" וכבר הוא מניח את ידו על המצלמה. אך נרתע מגערת הצלמת.

המקום שאותו מכנה הרב משה לווינגר "בית", ושבו אסור לצלם, הוא מרכזו של רחוב בעיר חברון. ליד לווינגר ניצב המושל הצבאי הרישמי של חברון, סגן-אלוף פרדי זק. הוא נבוכ ומבוויש, כמו חייל הרואה את מפקדו בקלקלתו. אך אינו יכול לומר דבר נגדו. "צריך להתחשב בניגוד שות הדתיים של האנשים כאן", הוא ממל-